

Frelserpigen
(Jean Simmons)
slår sig løs i
„Guys and Dolls“,
medens
Marlon Brando
ser til.

UDEN FOR BLOKADEZONEN:

Vibeke Brodersen NYE MUSICALS FRA

London i november.

Selv om ingen af de tre cinemascop-indspilninger af teater-musicals, som i øjeblikket kan ses i biograferne omkring Leicester Square — „The King and I“, „Oklahoma!“ og „Guys and Dolls“ — udgør en kunstnerisk helhed eller tilfører genren nye inspirerende elementer af betydning, er der charme og mange udmærkede scener at glæde sig over i dem alle.

MGM's „Guys and Dolls“ finder jeg mindst vellykket, fordi historien og miljøet her byder på så mange muligheder, der kunne have været udnyttet med langt større lethed. Det er *Damon Runyons* noveller om den mere humoristiske side af New Yorks underverden, der ligger til grund for stykket, som indrammes af *Frank Loessers* musik og *Michael Kidds* koreografi. *Joseph L. Mankiewicz* har iscenesat.

Filmen åbner med en lang danset sekvens uden ord fra gadelivet på Broadway, holdt i

et forrygende tempo, der bærer løfter for en fortsættelse i samme stil. Men nej. *Mankiewicz* har haft den ulykkelige opfattelse, at det gælder om at få alt med, og resultatet er blevet to en halv times stopfodring med nye og gamle numre og alt for udpenslede handlings-scener. En kritisk hånd med en saks kunne have gjort underværker. *Frank Sinatras* numre er en nydelse til trods for, at han har den kedelige *Vivian Blaine* som partner. Der er noget *Astaire'sk* over hans dans og sang i denne film, og sammen med *Marlon Brando*, der slipper legende let fra sit nye rollefag, udgør han et meget indtagende team. *Brandos* partner er *Jean Simmons*, der spiller den søde frelserpige, som bliver bytte for et væddemål, men ender med at vinde den i virkeligheden bundreelle gangster.

Også for *Deborah Kerr* er syng- og dansefaget nyt. Men i „The King and I“ — *Rod-*

gers og *Hammersteins* operette efter *John Cromwells* „Anna og Kongen af Siam” — fylder hun rollen fortræffeligt som den engelske guvernante, der i 1860'erne som ung enke drager til Siam for at undervise det kongelige harems børn. Kongen er en vågen og fremskridtsivrig, men temperamentsfuld herre, hvis respekt for den kloge kvinde dog bremser op for de andre følelser, han kommer til at nære for hende. Det er om denne knitrende spænding mellem siameserkongen og den smukke, knibske englænderinde, filmen har koncentreret sig — en spænding, der er uudløselig, og derfor (lidt mat) må ende med, at kongen dør, efter at være blevet et bedre menneske under guvernantens påvirkning.

Af de tre nævnte musicals er „The King and I” den, der mest slavisk følger teaterstykket. Vi får simpelthen scene for scene uden ret meget forsøg på en filmisk sammenkædning. Iscenesættelsen er af *Walter Lang*. De

Toms Hytte” — udført med indtagende artisteri.

Fred Zinnemann har iscenesat den anden *Rodgers & Hammerstein*-musical, „Oklahoma!”. De kønne optagelser fra Arizona med høj blå luft og enorme vidder, der bl. a. giver anledning til en nydelig løbskkørsel, giver denne moderne operetteklassiker, hvad den skal have. Man kunne godt have undværet en abstrakt drømmeballet, der — skønt ganske fantasifuld — falder uden for stilen. De øvrige numre ejer undertiden rustikal ynde og spontaneitet, især en scene, hvori pigerne danser i tailleurkorsetter og festonskørter — selv om ideen her så tydeligt er taget fra *Stanley Donens* „Seven Brides for Seven Brothers”. Man har i det hele taget hentet mange impulser fra denne kunstnerisk langt betydeligere film, der udspilles i samme milieu og periode.

Gordon MacRae og *Shirley Jones* spiller *Curly* og *Laurie*, og det virker ganske forfriskende at se folk som *Gloria Grabame* og *Rod Steiger* i omgivelser som disse.

Altså acceptabel underholdning alt sammen, men man må undre sig over, at der nu skabes så få gode musicals specielt for filmen.

Et nyt forsøg i musical-genren blev foretaget for nylig af *Gene Kelly*, hvis stumme dansefilm „Invitation to the Dance” har gået en kort tid herovre. Forsøget faldt desværre ikke så vellykket ud, som man havde turdet håbe. Filmen er i tre dele, den første en ambitiøs og teatralisk ballet om en klovnens ulykkelige kærlighed, den anden en „La Ronde”-historie om et armbånd, der går fra hånd til hånd, for at ende hvor det startede, den tredje en orientalsk tegnefilmfantasi, i hvilken *Kelly* (som i „Anchors Aweigh” — „Orlov i Hollywood”) danser sammen med tegnefilmfigurer. Stilrenheden mangler, og de ofte udmærkede intentioner finder ingen kunstnerisk løsning.

I det sidste nummer af „Sight and Sound” skriver *David Vaughan* om den dekadence, de omtalte musicals repræsenterer i forhold til de højdepunkter, der blev skabt for nogle år siden inden for det „klassiske” formats rammer.

HOLLYWOOD

i forvejen tynde sange præsenteres lidt spagt, og tempoet er langsomt, men filmen ejer ikke desto mindre ofte en sprødhed og sødme, der passer præcist til den victorianske verdens møde med den orientalske. De siamesiske eks- og interiører er enkelt og smagfuldt udført, og haremets talløse koner og børn spilles med charme. Det hele er fint og kniplingsagtigt som *Deborah Kerrs* krinoliner, men ville have været søvndyssende ferskt, om ikke kongens rolle havde været så overraskende besat. Den kronragede, adrætte siameser *Yul Brynner* er en af de mest spændende mænd, der har optrådt på et lærred i mange år, og man er fængslet af hans præstation som kongen, der skiftevis udtrykker primitiv despotisme, arrogance, vid og intelligens, barnlig overstadighed og sky kærlighed. Et andet oplivende moment er *Jerome Robbins'* indlagte ballet — en raffineret siamesisk fantasi over „Onkel